

Lập Trình Nhúng và IoT

Nguyễn Thành Công

Ngày 8 tháng 2 năm 2021

Mục tiêu của tài liệu

Tài liệu này dành cho những bạn có định hướng theo đuổi con đường lập trình nhúng và cho các thiết bị IoT, không dành cho những bạn nào mới bắt đầu hoặc mới tìm hiểu. Ở đây mình sử dụng những kĩ năng, kinh nghiệm đã được áp dụng trong những dự án thực tế. Để đọc được tài liệu này bạn cần có kiến thức căn bản về C/C++, Arduino, điện tử.

Về lập trình nhúng

Đặc trưng của lập trình nhúng là viết chương trình để điều khiển phần cứng, ví dụ như chương trình điều khiển động cơ bước chẳng hạn. Với phần mềm ứng dụng như trên máy tính mà phần cứng yêu cầu giống nhau (màn hình, chuột, CPU...) và đòi hỏi nặng về khả năng tính toán của CPU. Còn với chương trình nhúng thì phần cứng của nó cực kì đa dạng, khác nhau với mỗi ứng dụng như chương trình điều khiển động cơ hoặc chương trình đọc cảm biến, nó không đòi hỏi CPU phải tính toán quá nhiều, chỉ cần quản lý tốt phần cứng bên dưới.

Có 2 khái niệm là *Firmware*, ý chỉ chương trình nhúng, và *Software*, chương trình ứng dụng trên máy tính, được đưa ra để người lập trình dễ hình dung, nhưng không cần thiết phải phân biệt rõ ràng.

Khi lập trình hệ thống nhúng, việc biết rõ về phần cứng là điều cần thiết. Bởi bạn phải biết phần cứng của mình như thế nào thì bạn mới điều khiển hoặc quản lí tốt nó được. Tốt nhất là làm trong team hardware một thời gian rồi chuyển sang team firmware, hoặc làm song song cả hai bên nếu bạn có thể.

Về ngôn ngữ C trong lập trình nhúng

Ngôn ngữ C cho phép tương tác rất mạnh tới phần cứng nên nó thường được lựa chọn trong các dự án lập trình nhúng. Ngoài ra có thể dùng C++ và Java nhưng mình ít dùng chúng nên không đề cập ở đây.

Việc học C cơ bản mình sẽ không đề cập tới vì tài liệu đã rất nhiều, các bạn có thể xem và làm vài bài tập sử dụng được ngôn ngữ này. Lưu ý là ranh giới giữa việc *biết* và *sử dụng được* ngôn ngữ C là việc bạn có làm bài tập hay không. Về cú pháp thì nó quanh đi quẩn lại chỉ là khai báo biến, rồi mấy vòng lặp for, while hoặc rẽ nhánh if, else chẳng hạn, nhưng *kỹ năng* sử dụng C để giải quyết một vấn đề thì cần nhiều bài tập để trau dồi.

Về phần cứng để demo

Trong phần này mình sẽ sử dụng 1 con Arduino Uno để demo những đoạn code có liên quan. Bạn nên mua để dành nháp một vài cái project nào đấy. Ưu điểm của nó là hỗ trợ cho những bạn mới bước chân vào lập trình, những phần phức tạp đã được làm sẵn. Bạn có thể viết ngay một ứng dụng nào đó mà không cần phải tìm hiểu nhiều.

Và đó cũng chính là nhược điểm của Arduino. Nếu bạn ỷ lại nó mà không tìm hiểu sâu hơn thì khó lòng mà có thể tiến xa hơn được. Đặt trường hợp bạn phải làm việc với những dự án thực tế, có độ phức tạp cao, nếu dựa vào những thư viện Arduino cung cấp sẵn thì sẽ không thể hoàn thành được dự án.

Bạn có thể tìm hiểu các loại chip khác như STM32 (nó rất mạnh trong tầm giá của nó), PIC (nó bền và ổn định) hoặc các dòng chip của Texas Instrument.

Khi có một đoạn code để demo thuần túy là C mình mình dùng phần mềm DevC++.

Về Tiếng Anh

Nếu bạn muốn theo đuổi lập trình chuyên nghiệp, kể cả lập trình nhúng hoặc các ngành công nghệ thông tin khác thì phải trau dồi tiếng Anh. Vì đặc điểm của ngành này có thể liệt kê ra như sau:

- Bắt nguồn từ các nước Âu-Mỹ.
- Thay đổi nhanh và liên tục.
- Tài liệu, sách vở, cộng đồng, dự án có sẵn... đa số đều viết bằng tiếng Anh.

Để theo đuổi ngành thì bạn cần học những kiến thức mới để đáp ứng với thời cuộc, cần trao đổi với các đồng nghiệp khác để giải quyết những vấn đề, đôi khi là tìm cách gỡ lỗi trong chương trình.

Đa số các lỗi bạn gặp khi lập trình đều đã có người mắc phải và có cách giải quyết ở một nơi nào đó, việc của bạn nếu bị kẹt là tìm trên Internet cách gỡ lỗi đó, và thường thì phải biết tiếng Anh. Việc mắc ở một lỗi nào đấy và không gỡ được làm bạn dễ chán nản.

Mục lục

Mục tiêu của tài liệu	
Về lập trình nhúng	
Về ngôn ngữ C trong lập trình nhúng	
Về phần cứng để demo	
Về Tiếng Anh	

1 Phần cứng và phần mềm

Cơ bản về chương trình	
Về cách tổ chức bộ nhớ	
Khai báo biến	
Kiểu dữ liệu tự định nghĩa	
Con trỏ	
Ví dụ về truyền nhận UART	

2 Máy trạng thái

Blocking vs. Non-blocking

Máy trạng thái cho chức năng của chương trình . . .

Chương 1

Phần cứng và phần mềm

Lập trình nhúng rất gần với phần cứng, nên để hiểu rõ được chương trình nhúng cần hiểu rõ phần cứng, cấu trúc bên trong của vi xử lý, cách một CPU chạy, cách quản lý tài nguyên...

Chương này mình sẽ giới thiệu sơ lược về bộ nhớ, con trỏ và các khía cạnh khác của ngôn ngữ C. Ngôn ngữ C ra đời từ rất lâu, khi máy tính có cấu hình rất hạn chế, việc lập trình đòi hỏi phải tiết kiệm đến từng bit, byte bộ nhớ. Khi các máy tính mạnh dần, việc can thiệp sâu vào phần cứng để tối ưu hóa trở nên thừa thãi và phức tạp đến mức không cần thiết. Các ngôn ngữ hiện đại sau này như python, java, C# đều không tiếp xúc quá sâu vào phần cứng như C mà tập trung vào xây dựng các thư viện tiện dụng.

Thế nên các công cụ đặc trưng của C hiện tại chỉ thích hợp cho các chip với cấu hình nhỏ, giá rẻ trong các vi mạch nhúng, hoặc các thuật toán đòi hỏi độ tối ưu hóa cao trên máy tính.

Cơ bản về chương trình

Việc lập trình là chỉ cho cái máy biết bạn muốn nó làm gì.

Khi bạn viết chương trình, bên dịch thì máy tính sẽ biên dịch code của bạn (người hiểu được) thành mã máy (máy hiểu được) bao gồm các lệnh mà vi điều khiển sẽ thực và khi nạp xuống cho vi điều khiển thì chương trình sẽ được lưu ở bộ nhớ chương trình. CPU sẽ đọc lệnh từ bộ nhớ chương trình rồi thực thi. Lưu ý là CPU chỉ đọc thôi, nó không được phép ghi gì vào bộ nhớ chương trình. Thế nên bộ nhớ chương trình có tên là bộ nhớ chỉ đọc (Read-only memory, ROM). Bộ nhớ chương trình không bị mất đi khi mất điện.

Còn bộ nhớ RAM là bộ nhớ phục vụ cho chương trình khi chương trình đang chạy.

Ví dụ như bạn khai báo biến `int a=0`; thì biến `a` sẽ được lưu trong RAM. Sau đó có lệnh `a=a+1`; CPU sẽ lấy biến `a` từ trong RAM ra, thực hiện phép tính rồi lại lưu vào chỗ cũ.

Do việc RAM được CPU sử dụng để thực hiện chương trình, đọc ghi liên tục nên nó gọi là bộ nhớ truy cập ngẫu nhiên (Random-access Memory) CPU được toàn quyền sử dụng bộ nhớ này. Khi mất điện thì chương trình phải chạy lại từ đầu nên những gì được lưu trong làm là không cần thiết và bị xóa trắng. Có một số chip có một vùng RAM nhỏ được nuôi bằng pin để lưu một vài thông số quan trọng, khi có điện lại thì chương trình đọc các thông số đó ra và chạy tiếp. Ví dụ như một dây chuyền sản xuất, nó phải lưu lại vị trí của dây chuyền để khi có điện có thể chạy tiếp.

VỀ CÁCH TỔ CHỨC BỘ NHỚ

Về cách tổ chức bộ nhớ

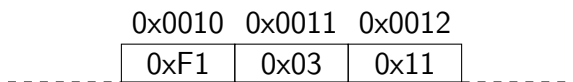
Thông thường thì đơn vị nhỏ nhất của bộ nhớ là byte (mà mình hay gọi là ô nhớ), mỗi byte được đánh một địa chỉ. Tùy số lượng bit của bus địa chỉ mà quyết định xem nó có thể quản lý bao nhiêu ô nhớ. Nếu bus địa chỉ 8-bit thì nó có thể quản lý 256 byte bộ nhớ, bus địa chỉ 16-bit thì có thể quản lý 64kbyte, còn 32-bit thì có thể quản lý tới 4Gbyte bộ nhớ.

Hình 1.1: Bộ nhớ địa chỉ 16-bit

Vậy mỗi ô nhớ sẽ có 2 thông số mà bạn cần quan tâm:

- Địa chỉ: nó ở đâu, địa chỉ có thể là số 8-bit, 16-bit, 32-bit... và số này là không đổi.
- Và giá trị được lưu: nó bao nhiêu, chỉ là số 8-bit (1 byte). Mỗi khi bạn lưu một số mới thì giá trị được lưu sẽ thay đổi.

Hình 1.2: Dữ liệu trong bộ nhớ

Đoạn chương trình để xem địa chỉ trong DevC++:

```
1 #include <stdio.h>
2 void main(){
```

```
3     char a;  
4     printf("a address: 0x%08x\n", &a);  
5 }
```

Khai báo biến

Các kiểu biến thông thường khi lập trình C là char, int, long, float, double. Nhưng trong lập trình nhúng, tài nguyên bộ nhớ hạn chế nên việc bạn biết các biến chiếm bao nhiêu ô nhớ là điều rất quan trọng. Thông thường, các biến được khai báo dưới dạng *uint8_t*, *int8_t*, *uint16_t*, *int16_t*... để sử dụng thì bạn cần thêm vào thư viện `#include <stdint.h>`

Một điểm đặc biệt là kiểu *uint8_t* thường được dùng để đại diện cho một ô nhớ (8-bit). Ví dụ khi khai báo *uint8_t array[3]*, thì có thể hiểu là khai báo 3 phần tử mảng array có kiểu là *uint8_t*, hoặc cũng có thể hiểu là yêu cầu bộ nhớ cấp 3 ô nhớ kế nhau. Các kiểu như byte hoặc char cũng có thể được dùng làm việc này nhưng mình vẫn thích sử dụng *uint8_t*. Các khai báo các bộ đệm trong các giao tiếp như uart, i2c, spi... thường dùng kiểu biến này.

Thế nên hãy thường sử dụng các kiểu dữ liệu với bộ nhớ tường minh trên để kiểm soát bộ nhớ chặt chẽ hơn.

Kiểu dữ liệu tự định nghĩa

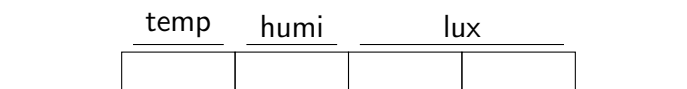
Ngôn ngữ C cung cấp cơ chế tự định nghĩa kiểu dữ liệu để việc truy xuất dữ liệu được thuận tiện.

Ví dụ mình có một cái cảm biến có thể đọc về nhiệt độ, độ ẩm và ánh sáng môi trường. Dữ liệu nhiệt độ từ -20°C đến 100°C , độ ẩm từ 0% đến 100%, ánh sáng từ 0 lux đến 50.000 lux. Vậy mình khai báo dữ kiểu dữ liệu `env_t` (viết tắt của `environment`) như sau:

```
1 typedef struct{
2     int8_t temp;
3     uint8_t humi;
4     uint16_t lux;
5 }env_t;
```

Dễ thấy là các kiểu biến bên trong đều chứa đủ khoảng giá trị cần thiết (nếu nhiệt độ vượt quá 127°C thì biến `int8_t` không chứa được, phải chọn kiểu khác).

Thực chất kiểu dữ liệu là cách bạn tương tác với một vùng nhớ cho trước. Ví dụ khi khai báo một biến như `env_t env`; chẳng hạn, nó sẽ cung cấp cho bạn 4 ô nhớ liền nhau. Nếu bạn in địa chỉ của biến `env` ra nó sẽ hiển thị địa chỉ ô nhớ *đầu tiên* của dãy 4 ô nhớ đó. Và kiểu `env_t` sẽ cho máy tính biết cách truy cập tới 4 ô nhớ đó như thế nào.

Hình 1.3: Truy cập biến kiểu `env_t`

CHƯƠNG 1. PHẦN CỨNG VÀ PHẦN MỀM

Đoạn chương trình xem độ dài của kiểu dữ liệu:

```
1  #include <stdio.h>
2  #include <stdint.h>
3
4  typedef struct{
5      int8_t temp;
6      uint8_t humi;
7      uint16_t lux;
8  }env_t;
9
10 void main(void) {
11     printf("Size of env_t: %d\n", sizeof(env_t));
12 }
```

Một điểm cần lưu ý là các máy tính thường có cơ chế làm tròn biên kiểu dữ liệu (data structure alignment). Nếu chúng ta khai báo như sau:

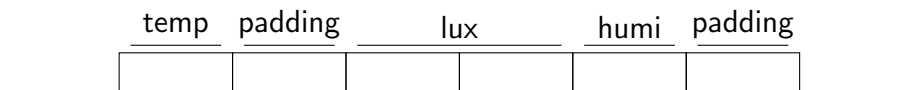
```
1  typedef struct{
2      int8_t temp;
3      uint16_t lux;
4      uint8_t humi;
5  }env_t;
```

biến lux khai báo ở giữa, thì kiểu dữ liệu env_t giờ đây có độ dài là 6 byte chứ không phải 4!!!.

Kiểu biến env_t giờ có cấu trúc như sau:

Hai ô nhớ tên *padding* được thêm vào để tăng hiệu suất việc đọc ghi dữ liệu trong máy tính hiện đại. Các bạn quan tâm thì có thể tìm hiểu thêm.

CON TRỎ

Hình 1.4: Truy cập biến kiểu env_t

Ta thể tránh nó bằng cách khai báo như sau: trong DevC++ thì bạn khai báo `#pragma pack(1)` trước khi khai báo biến dữ liệu, còn trong nếu sử dụng KeilC cho chip STM32 thì khai báo kiểu:

```
1 typedef __packed struct{
2     int8_t temp;
3     uint16_t lux;
4     uint8_t humi;
5 }env_t;
```

mỗi khi khai báo một kiểu biến nào đó. Việc này áp dụng cho những dòng chip 16 bit, 32 bit, 64 bit. Còn Arduino là chip 8 bit nên không có cơ chế này.

Con trỏ

Có thể nói con trỏ là công cụ lợi hại nhất của C, bạn khó mà giỏi C nếu bỏ qua con trỏ được. Bản chất của con trỏ (chưa nói đến con trỏ hàm) là trỏ tới một vùng nhớ nào đó và tương tác với vùng nhớ đó. Chương trình ví dụ về con trỏ:

```
1 #include <stdio.h>
2 #include <stdint.h>
3
4 int main(void) {
```

CHƯƠNG 1. PHẦN CỨNG VÀ PHẦN MỀM

```
5      uint16_t a=0;
6      uint16_t *pa;
7      pa=&a;
8      printf("a addr: 0x%08x\n", &a);
9      printf("a addr: 0x%08x\n", pa);
10 }
```

Hai lần printf sẽ cho ra kết quả như nhau vì đã gán địa chỉ của a cho pa.

Một con trỏ cần 2 thông tin sau để có thể hoạt động được: *địa chỉ* và *kiểu dữ liệu* nó sẽ trỏ tới. Như chương trình trên thì dòng số 6 sẽ cấp cho con trỏ kiểu dữ liệu, dòng số 7 cấp địa chỉ. 2 yếu tố trên giúp bạn có thể đi đến vùng nhớ mà bạn quan tâm sau đó có thể truy cập vùng nhớ đó theo cách bạn muốn.

Ví dụ về truyền nhận UART

Để biết con trỏ nó lợi hại như thế nào thì các bạn hãy xem ví dụ về truyền nhận UART. Các hàm truyền nhận dữ liệu UART thường có cấu trúc như sau:

```
1  uart_transmit(uint8_t *data, uint16_t size);
2  uart_receive(uint8_t *data, uint16_t size);
```

Trong hàm `uart_transmit`, tham số `*data` là ô nhớ đầu tiên trong chuỗi ô nhớ liên tiếp mà bạn muốn gửi đi. Còn trong hàm `uart_receive`, tham số `*data` là ô nhớ đầu tiên của vùng nhớ mà bạn sẽ cắt dữ liệu nhận được vào đây (địa chỉ bộ đệm).

Mình ví dụ chương trình sau: một MCU đọc các dữ liệu cảm

VÍ DỤ VỀ TRUYỀN NHẬN UART

biến môi trường rồi truyền qua đường UART về một MCU khác để xử lý. Đây là bài toán điển hình cho một mạng gồm nhiều node cảm biến khác nhau và gửi về bộ xử lý trung tâm.

Các bước thực hiện của mình như sau:

- Khai báo một biến kiểu `env_t` rồi gán dữ liệu cho biến này.
- Do UART mỗi lần chỉ gửi được 1 byte, mà dữ liệu ta cần tới 4 byte, ta phải rã dữ liệu của ta ra thành từng byte một và gửi đi.
- Bên nhận cũng nhận từng byte một và sau đó ghép lại thành dữ liệu hoàn chỉnh.

Chương trình khai báo và gán dữ liệu vào biến:

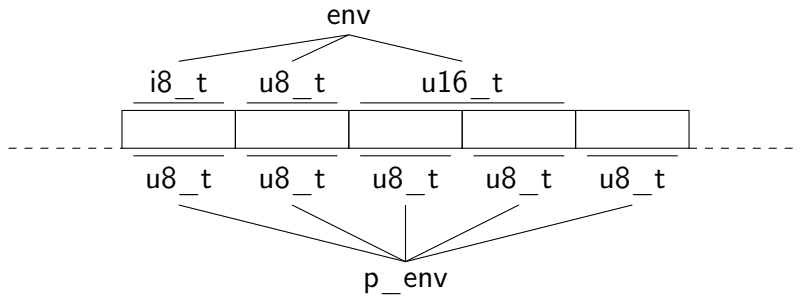
```
1 env_t env;  
2 env.temp=20;  
3 env.humi=80;  
4 env.lux=10000;
```

Sau khi có dữ liệu, để chuyển đi ta cần rã dữ liệu ra thành từng byte một bằng cách khai báo một con trỏ kiểu `uint8_t` và trỏ đến địa chỉ của biến `env`.

```
1 uint8_t *p_env=(uint8_t *)&env;
```

Thật ra chúng ta chỉ thay đổi *cách chúng ta đọc bộ nhớ*, không thay đổi giá được lưu trong ô nhớ RAM. Như hình 1.5 là cách 2 kiểu biến nhìn các ô nhớ trong RAM.

CHƯƠNG 1. PHẦN CỨNG VÀ PHẦN MỀM

Hình 1.5: Buffer v.s env_t.

Như ta thấy cùng một giá trị của ô nhớ RAM nhưng cách ta đọc khác nhau thì cho về kết quả khác nhau.

Do giới hạn trọng việc demo nên mình sẽ mô phỏng truyền nhận dữ liệu như sau:

```
1 uint8_t rx_buffer[10];
2 for(uint8_t i=0; i<sizeof(env_t); i++){
3     rx_buffer[i]=*(p_env+i);
4 }
```

Vòng lặp *for* sẽ copy theo thứ tự tất cả các byte của biến *env* vào bộ đệm *rx_buffer*. Và công việc cuối cùng là đọc lại dữ liệu ban đầu từ bộ đệm *rx_buffer*.

```
1 env_t *rx_env=(env_t *)rx_buffer;
2 debug("Received temperature: %d\n",rx_env->temp);
3 debug("Received humidity: %d\n",rx_env->humi);
4 debug("Received lux: %d\n",rx_env->lux);
```

Việc đọc lại bằng cách ngược lại, khai báo con trỏ kiểu *env_t* rồi trở vào bộ đệm *rx_buffer*.

VÍ DỤ VỀ TRUYỀN NHẬN UART

Ở trên mình vừa trình bày con trỏ, kiểu dữ liệu tự định nghĩa. Đây là hai công cụ giúp bạn có thể tiếp xúc rất sâu vào bộ nhớ máy tính và là một trong những đặc trưng của ngôn ngữ C.

CHƯƠNG 1. PHẦN CỨNG VÀ PHẦN MỀM

Chương 2

Máy trạng thái

Máy trạng thái là một trong những kỹ thuật lập trình mình gặp nhiều nhất khi lập trình nhúng, dường như nó xuất hiện ở khắp nơi. Nắm vững kỹ thuật này thì code các bạn viết sẽ trở nên mạch lạc, sáng sủa hơn, và việc đọc code của người khác trở nên đơn giản hơn.

Blocking vs. Non-blocking

Blocking là gì? Hãy xem qua chương trình chớp tắt led trong Arduino như sau:

```
1 void loop() {  
2     digitalWrite(LED_BUILTIN, HIGH);  
3     delay(1000);  
4     digitalWrite(LED_BUILTIN, LOW);  
5     delay(1000);  
6 }
```

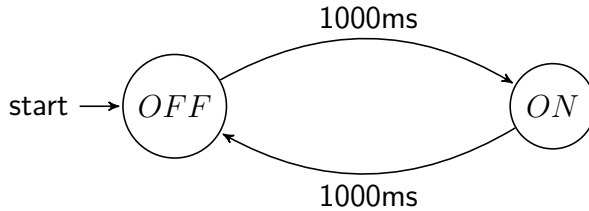
Có thể thấy là nó bật led, sử dụng hàm *delay()* trong 1 giây rồi tắt led, tiếp tục *delay()* và chương trình lặp lại liên tục.

Vấn đề là ở chỗ hàm *delay()*, chương trình đứng yên một chỗ và không làm gì cả, hay nói cách khác là nó bị *block* tại chỗ đó. Viết chương trình có chứa hàm tạm dừng một chỗ như *delay()* thì người ta gọi là **Blocking mode**. Trong thế giới nhúng, tài nguyên hạn chế nên chương trình đứng một chỗ như vậy là việc hết sức lãng phí.

Để khắc phục nhược điểm trên, người ta tạo ra kiểu có kiểu viết khác gọi là **Non-Blocking mode** nhằm làm cho chương trình chạy liên tục mà không bị kẹt tại một điểm nào cả. Kiểu viết này dựa trên máy trạng thái đơn giản như sau:

Máy trạng thái như bạn thấy ở hình 2.1 là một biểu đồ các trạng thái của LED, hoặc của một đối tượng nào khác, và các điều kiện để chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác. Ở đây các trạng thái của LED bao gồm ON và OFF, điều kiện để chuyển đổi là sau mỗi 1 giây (1000 mili giây).

BLOCKING VS. NON-BLOCKING

Hình 2.1: Máy trạng thái chớp tắt LED

Sau khi vẽ ra sơ đồ, ta bắt đầu viết chương trình dựa trên lưu đồ trên như sau:

```
1 void loop() {
2     static uint32_t tick=0;
3     static uint8_t led_state=LOW;
4     if(millis()-tick>1000)
5     {
6         tick=millis();
7         if(LOW==led_state){
8             led_state=HIGH;
9             digitalWrite(LED_BUILTIN, led_state);
10        }
11        else{
12            led_state=LOW;
13            digitalWrite(LED_BUILTIN, led_state);
14        }
15    }
16
17    // Other code here
18 }
```

Biến *tick* để lưu lại thời điểm của mỗi lần chuyển đổi trạng thái, biến *state* để lưu lại trạng thái của LED. Do nằm trong hàm

CHƯƠNG 2. MÁY TRẠNG THÁI

loop nên hai biến này phải có khai báo *static*.

Vòng *loop* chạy lặp lại liên tục, mỗi lần chạy nó sẽ kiểm tra xem đã đủ 1000 mili giây chưa, sau đó tùy vào hiện trạng của LED hiện tại mà bật hay tắt LED, nó cũng cập nhật lại trạng thái mới và thời điểm chuyển đổi trạng thái.

Đây là ứng dụng đầu tiên của máy trạng thái, giúp các bạn có thể viết được dưới dạng **Non-blocking**, tiết kiệm tài nguyên CPU, có thể đa nhiệm hóa. Như ở dòng chú thích *// Other code here*, bạn hoàn toàn có thể viết một chức năng khác, như điều khiển một LED khác, mà không lo bị ảnh hưởng bởi chương trình đã viết từ trước, với điều kiện là code mới của bạn cũng phải được viết ở dạng **Non-blocking**.

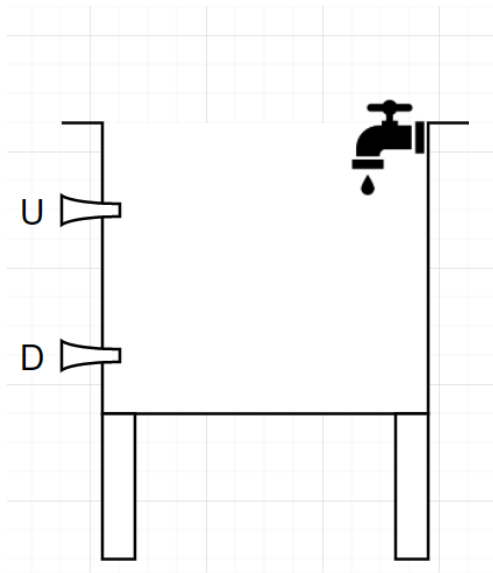
Máy trạng thái cho chức năng của chương trình

Non-blocking là một trong những ứng dụng của máy trạng thái để chương trình được chạy thông suốt và đa nhiệm tốt hơn. Nó giúp các chức năng chạy gần như song song và ít có ảnh hưởng tới nhau.

Tuy nhiên sức mạnh thực sự của máy trạng thái là ở khả năng bao quát được tính năng của chương trình. Nếu một máy trạng thái được viết tốt thì nó sẽ cho thấy cấu trúc của một chương trình, cách các tính năng phối hợp với nhau như thế nào để tạo ra một sản phẩm hoàn chỉnh, cách chương trình xử lý khi gặp lỗi...

Đặt vấn đề cho bài toán bơm nước vào bể như sau:

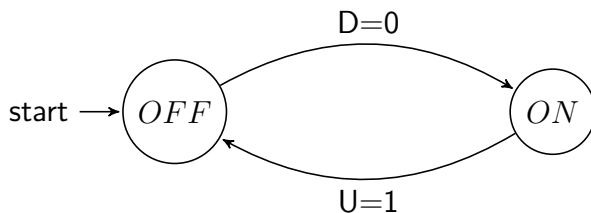
MÁY TRẠNG THÁI CHO CHỨC NĂNG CỦA CHƯƠNG TRÌNH

Hình 2.2: Bơm nước vào bể

Có một chiếc bể nước, có 1 vòi nước và 2 cảm biến mực nước trên (U) và dưới (D). Khi mực nước xuống thấp hơn cảm biến dưới ($D=0$), vòi nước được mở, nước bắt đầu được bơm vào. Khi mực nước vượt quá cảm biến trên ($U=1$) thì ngừng bơm.

Máy trạng thái của máy bơm sẽ như sau:

Hình 2.3: Máy bơm nước

CHƯƠNG 2. MÁY TRẠNG THÁI

Bài tập: các bạn dùng Arduino để làm bài tập này. Sử dụng 2 nút nhấn thay cho 2 cảm biến và đèn Led thay cho mô-tơ.

Và nếu chỉ đơn giản như vậy thì sẽ không phải là một sản phẩm có thể ứng dụng được thực tế. Trong thực tế sẽ có các trường hợp sau:

- Bơm không lên nước do không có nước: khiến máy bơm chạy không tải liên tục, gây tổn điện và nhanh hư bơm.
- Bơm hoặc thiết bị đóng cắt hư.
- Cảm biến trên hư (U luôn bằng 0): Nước sẽ tràn ra ngoài, bơm không bao giờ dừng.
- Cảm biến trên hư (U luôn bằng 1): Nước sẽ dao động quanh cảm biến D, mô-tơ được bật tắt liên tục, nhanh hư mô-tơ và thiết bị đóng cắt mô-tơ.
- Cảm biến dưới hư (D luôn bằng 0): Giống như trường hợp trên, mực nước dao động quanh cảm biến U.
- Cảm biến dưới hư (D luôn bằng 1): Hết nước mà mô-tơ không bật.

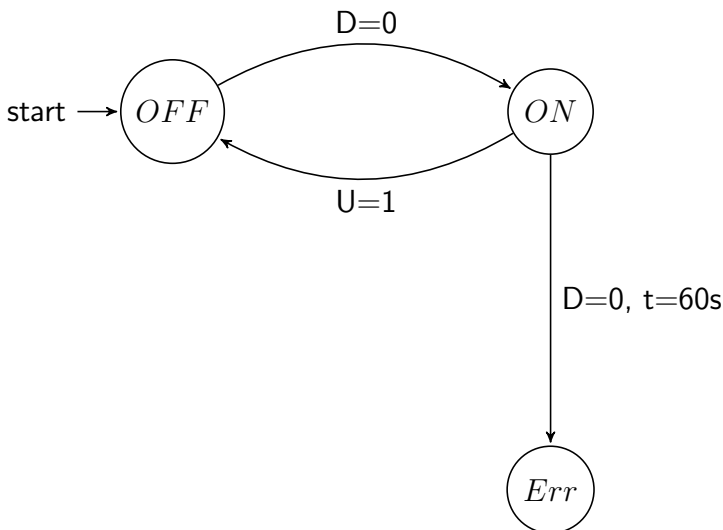
Một chương trình được viết tốt sẽ phát hiện được các lỗi có thể xảy ra trong thực tế, có biện pháp báo lỗi cho người dùng khi có sự cố, như nháy LED hoặc phát loa báo lỗi.

Bài tập: Hãy viết chương trình có tính năng báo lỗi khi hết nước hoặc bơm hư, hai cảm biến hoạt động bình thường. Khi phát hiện lỗi nháy một LED khác liên tục để báo lỗi.

Khi bơm vừa mới mới được bật, $U=0$, $D=0$, theo kinh nghiệm của mình thì rất nhanh sau đó D sẽ bằng 1, do mực nước đang

MÁY TRẠNG THÁI CHO CHỨC NĂNG CỦA CHƯƠNG TRÌNH

tiệm cận D. Có thể xem giá trị này tối đa khoảng 1 phút, ta vẽ lại máy trạng thái như sau:

Hình 2.4: Xử lý lỗi máy bơm

Khi rơi vào trạng thái lỗi, chương trình sẽ tắt máy bơm và nháy LED lỗi liên tục.

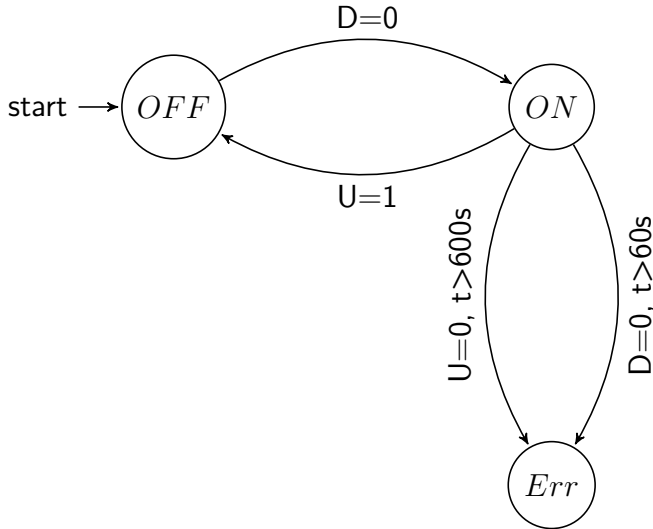
Đến một lỗi khác, khi đang bơm giữa chừng thì hết nước (lúc này D đã bằng 1). Nếu như theo lưu đồ trên thì bơm sẽ không bao giờ dừng.

Bài tập: hãy viết chương trình để xử lý lỗi trên rồi quay lại đọc tiếp.

Để giải quyết vấn đề ta sẽ đặt ra một khoảng thời gian tối đa để bật bơm, dù cho cảm biến U có nháy hay không. Giả sử ở đây mình sẽ cho thời gian tối đa là 600s (Hình 2.5).

Chúng ta có thể viết một lưu đồ khác với chức năng tương tự

CHƯƠNG 2. MÁY TRẠNG THÁI

Hình 2.5: Xử lý lỗi máy bơm

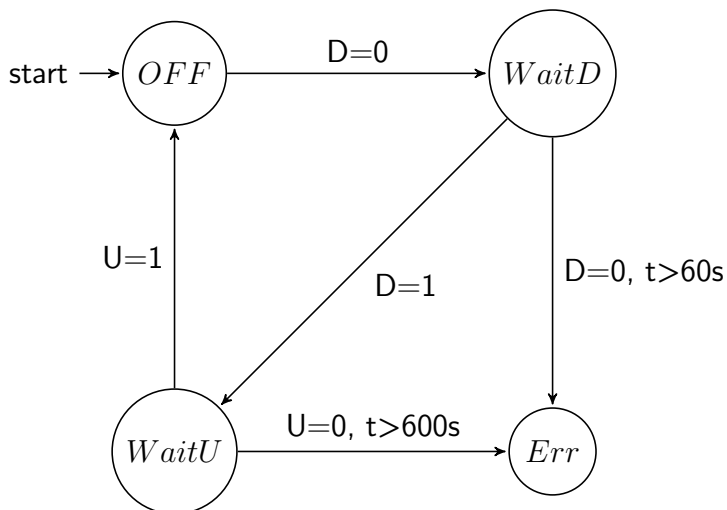
nhưng rõ ràng hơn (Hình 2.6).

Wait D là trạng thái sau khi bật máy bơm, chương trình chờ cho đến khi cảm biến *D* nhảy. Sau đó chuyển sang *Wait U*. Nếu trong quá trình chờ mà phát sinh lỗi thì sẽ chuyển sang báo lỗi.

Còn các trường hợp lỗi cảm biến thì mong bạn đọc có thể tự vẽ lưu đồ và viết code để có thể xử lý hết các trường hợp lỗi có thể xảy ra.

Để làm cho một chương trình chạy đúng chức năng với các điều kiện lí tưởng thì không khó lắm. Tuy nhiên trong thực tế rất nhiều thứ xảy ra mà ta không thể lường trước được, nên việc phát triển sản phẩm là công việc liên tục từ lúc lên ý tưởng, hoàn thiện sản phẩm, đưa ra cho người dùng thử, lắng nghe những phản hồi và xử lý sự cố, cải tiến sản phẩm.

MÁY TRẠNG THÁI CHO CHỨC NĂNG CỦA CHƯƠNG TRÌNH

Hình 2.6: Xử lí lỗi máy bơm

Đôi khi những trục trặc phát sinh trong quá trình chạy thực tế gây tổn thất rất nhiều thời gian và tiền bạc. Nếu có một vấn đề nào bạn có thể lường trước được khi còn trong phòng Lab thì nên giải quyết triệt để.

CHƯƠNG 2. MÁY TRẠNG THÁI

Tài liệu tham khảo

- [1] Robert C. Martin. *Clean Code: A Handbook of Agile Software Craftsmanship*.
- [2] Steve McConnell. *Code Complete: A Practical Handbook of Software Construction, Second Edition*.
- [3] Hoàng Trang, Bùi Quốc Bảo. *Lập trình hệ thống nhúng*.
- [4] Trần Đan Thư, Nguyễn Thanh Phương, Đinh Bá Tiền, Trần Minh Triết. *Nhập môn lập trình*.
- [5] Trần Đan Thư, Nguyễn Thanh Phương, Đinh Bá Tiền, Trần Minh Triết, Đặng Bình Phương. *Kỹ thuật lập trình*.